

**Osudové obrazy z doby mého
duchovního žákovství**

Ludwig Polzer-Hoditz

*Proměna
listopad 1932*

*V pozadí hrad Křivoklát.
Tytěž osoby jako v
předchozím obraze, sedící na
lavičce v rozhovoru.*

*Já: Bylo pro mne znamením
neoblopných zákonů, jež nás svedly
dohromady, že z archivních registrů
tak rychle a jistě jsi našla knížku
mého předka.
Velký zvěstovatel našich
dob hovořil o tomto spise,
že je to prý první zápis
budoucího sociálního
řádu, společenství mezi
lidmi, jaké lze poznat
jenom tehdy, když lidé
najdou vztah k těm silám,
které nadsmyslově možno
zřít.
Putující k chymické svatbě
pozná člověka dle jeho
podstaty, jež skutečně v
něm žije.
Pak se bude moci stát, co stát se musí.
%*

Zcela odlišný je obraz,
jenž nám ukazuje příroda,
od obrazu sociálních lidských řádů.
Však nadsmyslové síly přírody
blízce příbuzný jsou silám,
jež mohou stvořit nový lidský řád.

Maňa: Ten mistr Růžového kříže
blízek mi byl ve dnech,
následujících po našem slibu,
jenž v Chrámu svátého Víta, ve
Václavově kapli, společně jsme
složili.
A přednedávnem v noci stál obraz
před mým zrakem a v něm odehrál
se zážitek, jenž zasáhl mne v hloubi
duše.
Je tak těžké vyprávět ho slovy, jež
banálnímu slouží žití.

Já: Však najdeš správnou podobu,
když moc tohoto zážitku v
silách tvého srdce bude znít.
Já v lásce při tobě chci stát.

Maňa: Ach ty, můj velký příteli,
společně jsme stáli a čekali v
jednom hradu.
Byl to duchovní hrad svátého grálu.
Oba jsme byli tak mladí; ne tak, jak
mladí

&

zná člověk v zemském těle.
Tak neosobní byl ten děj, jenž
ukázal se našim duším.

Já: Ve vzpomínce přineslas to s sebou do
obvyklého vědomí zemsky bdělého
života.

Maňa: Tys však jsi byl důležitější než já v
tom zážitku;
třebas ti vyprchal při probuzení.
Byli jsme v očekávání přemocného dění.
Tak slavnostní a vážná byla nálada.
V gotickém sálu, klenutém a v kruhu,
nacházeli jsme se v jeho středu.
I jiní zde byli lidé.
Někdo klepal na dveře.
Odešďs je otevřít.
A s někým jsi hovořil, vrátil ses pak ke mně,
tvoje oči zářily, a přečeš byl tak vážný.
„Někdo“ prý měl přijít.
A mělo začít dění, které všechno změní.
Však že tak blízko je ta chvíle,
to sis nepomyslíl. -
Dveře se otevřely a někdo vstoupil.
Jeho oči zářily hlubokým klidným světlem.
Dva jiní lidé vešli spolu s ním.

Každý z těch tří z velké dálky, však každý z jiné strany světa.

Ten s hvězdnýma očima mluvil.

Mluvil ve verších jako báseň - a jako by zpíval, znělo to - co hluboko jde k srdci.

Lidé všichni poslouchali tiše, ten nádherný tón jeho slov.

My však slyšeli z těch slov ještě více než ti druzí.

Oni neznali to tajemství, jež nám sdělil a my mohli rozumět.

Jeden z nich nesl dvě zlaté lampy, z živého slunečního zlata byly stvořené.

Ten s hvězdnýma očima ke mně mluvil svými tajnými slovy,

a jak mluvil,

zavřela se v jedné lampě

troje dvířka,

jedna po druhé.

Každá zlatá dvířka, jež zavřela se, znamenala jeden úkol, jenž se stal, skrze člověka, jenž k tomu povolán.

U druhé lampy se zavřela jen jedna dvířka, a teď bylo na tobě, abys splnil úkol, jenž nebude lehký,

jenž mocně změní všechny cesty. Cesta,
jížs měl jít, nebyla nová.
Přicházela z minulosti.
Spojena byla jako řetěz se současností a
dalším budoucnem. Úkoly, lidmi věrně
nesené, do světla vést lidi za tím jedním
cílem.
Mluvili jsme očima.
Prosila jsem pak - zda s tebou smím jít.
Můj život, jenž doposud jsem žila, byl
jako hudba z velké dálky.
Vše, co bylo, zdálo se mi jako zrcadlení ve
vodě bytosti, jež po břehu kráčí.
Chtěla jsem s tebou jít a pomáhat, tak jako
i v minulosti.
Má prosba byla přislíbena. - Ten s
hvězdnými očima podíval se láskyplně
na nás oba.
Směla jsem ----

Já: Řeklas mi již záhy,
co poprvé jsme se setkali, že jsi si vědoma,
že v egyptské zemi starých dob jsi se
mnou kdysi žila.

Mařa: V současnosti budou se cesty v zmatku
křížit, pozemské osudy to přinesou s
sebou, však duchovně zůstaneme po
všechny časy přece spojeni. Mnohé bylo v
tom obraze ještě, co ve všednodenní řeči
jsem říci nesměla, ten zážitek mi však
nikdy nezhyne. Byl to už i počátek

přemocného pohybu, a zhluboka dýchajíc
byla jsem jím uchválena.

Já: Tak blízce budeme si povždy stát, jak ti ten
zážitek řekl.

Obřad v kapli Václavově, pod
ochranou sv. Víta, jenž společně jsme
vykonali, působil do světů ducha a
potvrdil náš slib.

Michael otiskl svou pečeť v naši vůli.

Odpověďmi přinášíš ve svém
zážitku.

Znovu se sejdeme,
až hlas zvonů na přelomu století
nás probudí.

K boji za pravdu proti temné vůli.